SFS 1987: 692
Utkom från trycket
den 30 juli 1987

Lag om ändring i lagen (1927: 77) om försäkringsavtal;

utfärdad den 18 juni 1987.

Enligt riksdagens beslut[1] föreskrivs att 117 § lagen (1927: 77) om försäkringsavtal skall ha följande lydelse.

117 §[2] Försätts försäkringstagaren i konkurs efter ansökan, som har gjorts innan tio år förflutit från försäkringsavtalets ingående, och har han under de tre senaste åren före konkursansökningen eller senare till betalning av premie för försäkring, som enligt 116 § inte kan göras till föremål för utmätning, använt belopp, som vid den tid, då betalningen skedde, ej stod i skäligt förhållande till hans villkor, får konkursboet hos försäkringsgivaren utkräva vad sålunda har erlagts för mycket, i den mån tillgodohavandet hos denne förslår till det. Har inte försäkringstagaren lämnat konkursboet samtycke till beloppets utkrävande, åligger det konkursboet att för prövning av dess rätt väcka talan mot försäkringstagaren. Beträffande sådan talan tillämpas bestämmelserna i 4 kap. 19 och 20 §§ konkurslagen (1987: 672).

Har konkursen föregåtts av förordnande av god man enligt ackordslagen (1970: 847) eller förordnande av boutredningsman, skall vad som enligt första stycket gäller om tiden för konkursansökningen avse den i 4 kap. 2 § konkurslagen för sådant fall angivna fristdagen.

Bestämmelserna i första och andra styckena om konkurs äga motsvarande tillämpning om i stället offentligt ackord fastställts. I fråga om talan med anledning av ackordsförhandling äga 17 och 18 §§ ackordslagen (1970: 847) motsvarande tillämpning.

Ej må krav, varom nu är sagt, göras gällande till förfång för förmånstagare vars insättande jämlikt 102 § ej må återkallas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1988.

På regeringens vägnar

STEN WICKBOM

Eugène Palmér
(Justitiedepartementet)

[1] Prop. 1986/87: 90, LU 32, rskr. 320.
[2] Senaste lydelse 1975: 248.